

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญสูงสุดในการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน การพัฒนาประเทศจะยั่งยืนได้จะต้องประกอบด้วยคนไทยที่มีคุณภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจสติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรมในการดำรงชีวิตและเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ การศึกษาจึงเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนไทยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่การวางรากฐานการพัฒนาของชีวิตตั้งแต่เกิด รวมถึงการพัฒนาศักยภาพและมีขีดความสามารถต่าง ๆ ที่จะประกอบอาชีพและดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของโลก รวมถึงพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน จากการจัดการศึกษาของประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 7 ที่ผ่านมานั้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก ต่างจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 8 ที่เน้นการพัฒนาคนและสังคมโดยระบุว่า คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา การเตรียมคนให้พร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างมีทิศทางมีเหตุผลและมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ชุมชน สังคม

หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องปรับให้ทันกับความเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะกระบวนการทำงานของสถานศึกษาและปัจจัยสนับสนุนที่ต้องปรับในสถานศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะและประสบการณ์ตามที่กำหนดในหลักสูตรและมาตรฐานวิชาชีพในสาขาวิชาที่เรียน เพื่อให้เป็นหลักเทียบเคียงสำหรับการตรวจประเมิน กำกับดูแลและส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการศึกษา (กรมอาชีวศึกษา, 2546 : 22) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระยะที่ 9 พ.ศ. 2545 - 2549 ที่ได้บัญญัติแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศโดยยึดหลักทางสายกลาง เพื่อให้ประเทศชาติรอดพ้นจากวิกฤติการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพและยั่งยืนภายใต้สังคมที่เข้มแข็งและมีดุลยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2543 : 2) กระแสความต้องการปฏิรูปการศึกษาของประชาชนจึงเกิดขึ้นเพื่อต้องการให้เยาวชนของไทยมีศักยภาพและมีความสามารถแข่งขันกับประชาคมโลกได้โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดไว้ว่า การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบอำนาจรัฐเพิ่มขึ้น มีการปรับปรุงโครงสร้างและสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ในมาตรา 81 ของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้รัฐต้องจัดการศึกษา

อบรม และสนับสนุนให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม มีกฎหมายเกี่ยวข้องกับการศึกษา การค้นคว้าวิจัย เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พัฒนาวิชาชีพครู ส่งเสริมภูมิปัญญาเกี่ยวกับ ศิลปวัฒนธรรมของชาติ และมาตรา 289 บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาและให้เข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา อบรมของรัฐ และพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เกิดขึ้นตามมาตรา 29 สืบเนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ กล่าวไว้ว่าให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ๆ ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและรู้จักเลือกสรร ภูมิปัญญาและวิทยาการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนเพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การพัฒนาระหว่างชุมชน สถานศึกษาจึงควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 14)

รัฐบาลภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ต้องการเร่งรัดพัฒนาประเทศมี นโยบายขับเคลื่อนประเทศและสังคมไทยสู่ระบบเศรษฐกิจใหม่ คือ ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน การเตรียมความพร้อมกำลังคนเพื่อเผชิญกับเศรษฐกิจใหม่ที่มี ลักษณะโครงสร้างทางกายภาพและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง การผลิตกำลังคนให้มีฐานความรู้เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเป้าหมายของการพัฒนา ประเทศให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ จึงให้กรมอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานหลักรับผิดชอบในเรื่องนี้ ทำให้สถาบันอาชีวศึกษาต้องปรับปรุง หลักสูตรการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2540 เป็นหลักสูตรการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2545 ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้กรม อาชีวศึกษาที่ต้องปรับโครงสร้างการบริหารตามพระราชบัญญัติระเบียบการบริหารราชการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 เป็นสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และสถาบันการ อาชีวศึกษา ต้องปรับโครงสร้างการบริหารงานภายในสถานศึกษาใหม่ มีการกระจายอำนาจ และ สร้างความเป็นหุ้นส่วน (Partnership) เพื่อรับผิดชอบการกำหนดนโยบายและเป้าหมายเพื่อนำไปสู่ การฟื้นฟูเศรษฐกิจและสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในประเทศโดยกำหนดให้มีการ รวบรวมกลุ่มสถานศึกษาในพื้นที่ 2 – 3 จังหวัดในรูปสถาบันบ่มการอาชีวศึกษา ให้จัดการศึกษา สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่และขยายการศึกษาวิชาชีพได้ครบทุกศาสตร์ ดังนั้นการ บริหารงานสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จึงแบ่งออกเป็น 3 ระดับ

1. ระดับชาติ มีคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนพัฒนา มาตรฐานและหลักสูตรการอาชีวศึกษาทุกระดับ สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ การส่งเสริมประสานงาน การจัดการอาชีวศึกษาของรัฐและ เอกชน การสนับสนุนทรัพยากร การติดตาม การตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษา อาชีวศึกษา โดยคำนึงถึงคุณภาพและความเป็นเลิศทางวิชาชีพและเสนอแนะในการออกระเบียบ หลักเกณฑ์ และประกาศที่เกี่ยวกับการบริหารงานของสำนักงาน

2. ระดับสถาบันการอาชีวศึกษา มีคณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษามีหน้าที่ในการ วางนโยบายของสถาบันเกี่ยวกับการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ วางระเบียบและข้อบังคับ ของสถาบัน การอนุมัติหลักสูตรการศึกษาที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษา กำหนดและปฏิบัติงานกิจการของสถาบันที่มีได้ระบุเป็นอำนาจของใคร และคณะกรรมการเครือข่าย สถาบันมีหน้าที่ร่วมมือจัดการอาชีวศึกษา และฝึกอบรมวิชาชีพ จัดการสอนตามหลักสูตรการ อาชีวศึกษา หรือจัดการสอนตามหลักสูตรของสถานประกอบการที่เห็นชอบร่วมกันระหว่าง สถานศึกษากับสถานประกอบการ

3. ระดับสถานศึกษา มีคณะกรรมการสถานศึกษา มีหน้าที่จัดทำและพัฒนาหลักสูตร การวัดผล ประเมินผลและพัฒนางานวิชาการ

การจัดกลุ่มสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทั้งหมด 412 แห่งทั่วประเทศ ผนึกกำลังเป็นสถาบันการอาชีวศึกษา 28 แห่งได้คำนึงถึงข้อมูลสำคัญ 4 ประการ คือ สภาพท้องถิ่น องค์กรอาชีวศึกษา สถานประกอบการและตลาดแรงงาน สถานศึกษา อาชีวศึกษา ในจังหวัดระยอง จันทบุรี และตราดรวม 12 แห่ง จึงรวมตัวกันเป็นสถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออก 3 โดยมีการมอบอำนาจจากคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ด้านการบริหารงาน บุคลากร งบประมาณและหลักสูตรให้กับสถาบันการอาชีวศึกษาเป็นผู้ดำเนินการด้วยตนเอง เพื่อ ยกระดับคุณค่าของการเรียนอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับและเป็นทางเลือกที่สำคัญและสร้าง คุณภาพมาตรฐานการอาชีวศึกษาในการผลิตนักเรียน นักศึกษาที่จบการศึกษา

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 มีการผลิตนักเรียน นักศึกษาในหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มากที่สุด รองลงมาคือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) การจัดการอาชีวศึกษาระบบทวิภาคียังไม่ครอบคลุม และการติดตามในสถานประกอบการ จริงทั้งยังไม่สนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่ต้องการให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอน ในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น ปวช., ปวส.และอาชีวระบบทวิภาคี ให้แรงงานที่อยู่ในโรงงาน สถานประกอบการตลอดจนเยาวชน ประชาชนได้มีโอกาสในการเข้าถึงบริการด้านอาชีวศึกษา ได้มากยิ่งขึ้น (กรมอาชีวศึกษา. 2546 : 17)

นอกจากนี้ ผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พบว่า หน่วยงานของ รัฐมี 22 กรม ใน 9 กระทรวง ได้จัดอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ บางครั้งมีปัญหาความ ซ้ำซ้อน ความสิ้นเปลือง ขาดการประสานงานและการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ขาดเอกภาพด้าน นโยบายและเป้าหมายร่วมกับชุมชนและท้องถิ่นของสถานศึกษาในพื้นที่เดียวกัน (สำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2546 ก : 8)

ดังนั้น เพื่อลดปัญหาการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งรัฐไม่สามารถแบกรับภาระได้เพียง ลำพังจึงมีแนวคิดที่จะกำหนดระบบประสานงานความร่วมมือภาครัฐ และเอกชนในการกำหนด นโยบาย แนวดำเนินการ ร่วมรับผิดชอบงบประมาณในการผลิตกำลังคนไปจนถึงการระดม ความต้องการ การพัฒนาทักษะและยกระดับความรู้ ความสามารถของกำลังคน หน่วยงานที่จัด การศึกษาอาชีวศึกษา ต้องมีการประสานความร่วมมือ ทั้งในการจัดหลักสูตร การจำแนก กลุ่มเป้าหมาย มาตรฐานวิชาชีพตามกฎหมายที่ได้รับมอบอำนาจและเป็นกลไกสำคัญที่จะสร้าง ความเข้มแข็งและความรับผิดชอบในการพัฒนาระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มาตรฐานฝีมือแรงงานและ การใช้ทรัพยากรเป็นไปอย่างมีเอกภาพและประสิทธิภาพ รวมทั้งพัฒนาเครือข่ายความเชื่อมโยง ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างบทบาทการมีส่วนร่วมในการจัด การศึกษาในรูปแบบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทุกระดับยิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา. 2546 ข : 33) ตามกระบวนการมีส่วนร่วมพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยให้มีส่วนร่วมกำหนด

วิสัยทัศน์ มีส่วนร่วมกำหนดภารกิจ มีส่วนร่วมกำหนดมาตรฐานและมีส่วนร่วมกำหนดระบบ สารสนเทศให้พร้อมเสียดก่อน จึงเข้าสู่กระบวนการมีส่วนร่วมพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง คือ การมีส่วนร่วมวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา การมีส่วนร่วมปฏิบัติตามแผน และการกำกับ ติดตามการปฏิบัติงานและการมีส่วนร่วมตรวจสอบ ทบทวนและปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ผู้วิจัยในฐานะผู้เกี่ยวข้องและรับผิดชอบโดยตรงกับการศึกษาอาชีวศึกษา จึงเห็น ความสำคัญและสนใจศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 ต่อการ มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาในระดับสถาบันการอาชีวศึกษาและระดับ สถานศึกษา ซึ่งผลของการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา ให้มีคุณภาพและปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานของสถาบันการอาชีวศึกษา ตามนโยบายของ รัฐบาลและกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้การอาชีวศึกษาเป็นระบบเปิดที่ให้ชุมชนท้องถิ่น สมาคม วิชาชีพและผู้ประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและกำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ด้วยตนเองตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 จำแนกตามประเภท อาชีพและวุฒิการศึกษาของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานตามกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการพัฒนาคุณภาพอาชีวศึกษาของคณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการมีส่วนร่วมใน ด้านการวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา ด้านการปฏิบัติตามแผนและกำกับติดตามการปฏิบัติงาน และด้านการตรวจสอบทบทวนและปรับปรุงแก้ไข

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก 3 จำนวน 487 คน ประกอบด้วย
 - 1.1.1 คณะกรรมการภายในสถานศึกษา ได้แก่ คณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 จำนวน 26 คน และคณะกรรมการสถานศึกษาจำนวน 12 สถานศึกษา สถานศึกษาละ 12 คน รวมจำนวน 144 คน
 - 1.1.2 คณะกรรมการภายนอกสถานศึกษา ได้แก่ คณะกรรมการเครือข่ายสถาบันการอาชีวศึกษาจำนวน 317 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้จาก คณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 จำนวน 26 คน คณะกรรมการสถานศึกษาจำนวน 144 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 60 คน และคณะกรรมการเครือข่ายสถาบันการอาชีวศึกษา จำนวน 317 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 145 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 231 คน โดยใช้วิธีแบ่งตามชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 284)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

2.1.1 ประเภทของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น

2.1.1.1 คณะกรรมการภายในสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษา

2.1.1.2 คณะกรรมการภายนอกสถาบันการอาชีวศึกษา

2.1.2 อาชีพของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1.2.1 อาชีพรับราชการ

2.1.2.2 อาชีพอิสระ

2.1.3 วุฒิการศึกษาของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.1.3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

2.1.3.2 ปริญญาตรี

2.1.3.3 สูงกว่าปริญญาตรี

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาค

ตะวันออก 3 ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาตามกระบวนการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ในด้านต่าง ๆ 3 ด้านดังนี้

2.2.1 ด้านการวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา

2.2.2 ด้านการปฏิบัติตามแผนและการกำกับติดตามการปฏิบัติงาน

2.2.3 ด้านการตรวจสอบทบทวนและปรับปรุงแก้ไข

นิยามศัพท์เฉพาะ

คณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคตะวันออก 3 หมายถึง คณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษาอาชีวศึกษาและคณะกรรมการเครือข่ายสถาบันการอาชีวศึกษาที่ได้รับการรับรองหรือแต่งตั้ง โดยแยกออกเป็นคณะกรรมการภายในสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาอาชีวศึกษาและคณะกรรมการภายนอกสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาตาม โครงสร้างการบริหารงานของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในพื้นที่จังหวัดระยอง จันทบุรีและตราด จำนวน 12 แห่ง

คณะกรรมการภายในสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง คณะกรรมการสถาบันการอาชีวศึกษาและสถานศึกษาอาชีวศึกษาที่ได้รับการแต่งตั้งจาก คณะกรรมการการอาชีวศึกษา

คณะกรรมการภายนอกสถาบันการอาชีวศึกษา หมายถึง คณะกรรมการเครือข่าย สถาบันการอาชีวศึกษาที่ได้รับการรับรองจากสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อสร้างความร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ สร้างความร่วมมือของสถาบันการอาชีวศึกษากับ สถานประกอบการ

การมีส่วนร่วม หมายถึง การเปิดโอกาสให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการอาชีวศึกษามีส่วนร่วมและ พัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาในการร่วมวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาเข้ามา มีส่วนร่วมปฏิบัติตามแผนและกำกับติดตามการปฏิบัติงาน และเข้ามามีส่วนร่วมตรวจสอบทบทวน และปรับปรุงแก้ไข

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง การผลิตและพัฒนากำลังคนระดับกึ่งฝีมือ ระดับ ฝีมือ ระดับเทคนิคและระดับเทคโนโลยีที่มีลักษณะเฉพาะสัมพันธ์อย่างชัดเจนกับการเปลี่ยนแปลง ของเศรษฐกิจและเทคโนโลยีแต่ละภาคเศรษฐกิจ เจตนารมณ์เพื่อให้บุคคลมีความรู้ มีทักษะวิชาชีพ พื้นฐานและวิชาชีพเฉพาะทาง มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ สามารถนำทักษะความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการประกอบอาชีพสร้างผลผลิต สร้างรายได้ อย่างมั่นคงและยั่งยืน

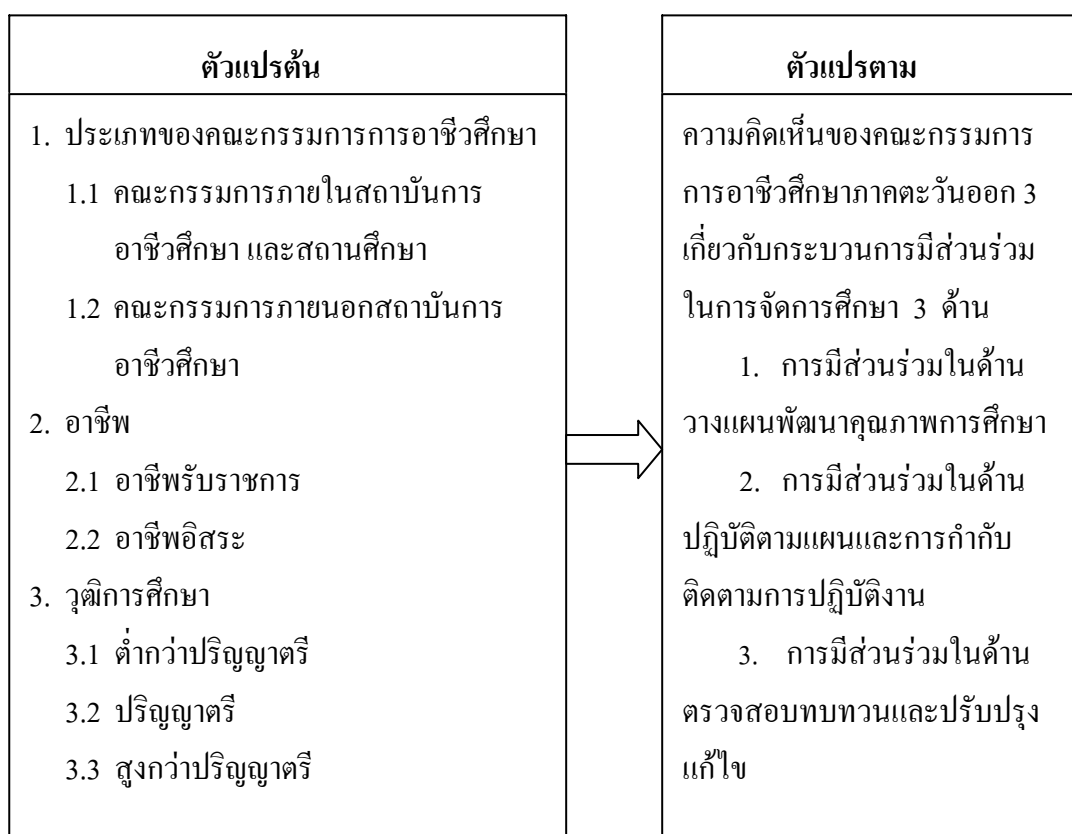
การมีส่วนร่วมในด้านการวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา หมายถึง การมีบทบาท ประเด็นที่จำเป็นในการวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษา กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วิเคราะห์ข้อมูล กำหนดความคาดหวัง กำหนดมาตรฐาน จัดระบบสารสนเทศตามส่วนประกอบหลักของระบบ การจัดการศึกษาที่ต้องการได้รับการพัฒนาเป็นลำดับเพื่อสนองการแก้ไขปัญหาการศึกษาอันนำไปสู่ การพัฒนาปรับปรุงผลสัมฤทธิ์และคุณลักษณะของผู้เรียนให้มีคุณภาพสูงตามมาตรฐานของหลักสูตร ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีอยู่หลายวิธีขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้มีส่วนร่วมจะเลือกใช้วิธีใด

การมีส่วนร่วมในด้านการปฏิบัติตามแผนและการกำกับติดตามการปฏิบัติงาน หมายถึง การดำเนินการบริหารจัดการให้สามารถดำเนินงานตามแผนได้อย่างมีคุณภาพ สร้างพันธผูกพัน สร้างรูปแบบกระบวนการ สนับสนุนงบประมาณและวัสดุ อุปกรณ์ แสวงหาบุคลากร ประชาสัมพันธ์ ให้คำปรึกษาแนะนำ วัตถุประสงค์และปรับปรุงงานย้อนกลับเพื่อส่งเสริมพัฒนาและ ประเมินประสิทธิภาพทุกระยะการทำงานที่กำหนดไว้โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมด้วยทุกขั้นตอน

การมีส่วนร่วมในด้านการตรวจสอบทบทวนและปรับปรุงแก้ไข หมายถึง กระบวนการประเมินตนเองและรวบรวม มีการกำหนดวัตถุประสงค์และจุดเน้นวางแผนออกแบบกำหนดเกณฑ์การตรวจสอบทบทวนและปรับปรุงแก้ไข

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 ต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาใน 3 ด้าน คือ การมีส่วนร่วมวางแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา การมีส่วนร่วมปฏิบัติตามแผนและการกำกับติดตามการปฏิบัติงาน การมีส่วนร่วมตรวจสอบทบทวนและปรับปรุงแก้ไข ซึ่งเขียนเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. คณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่สังกัดประเภทต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 แยกต่างกัน
2. คณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 แยกต่างกัน
3. คณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3 แยกต่างกัน